

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 8 / III Legislatura / Segon període

Divendres, 7 d'octubre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 9

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i cinc minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President anuncia les propostes de resolució admeses a tràmit per la Mesa (p. 207).

Propostes de resolució del G. Mixt

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 207).

Propostes de resolució del G. p. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor : I. Sr. Saura (IC) (p. 209). Tot seguit l'I. Sr. Saura (IC) demana a la Mesa una resolució motivada sobre la decisió de la Mesa de no admetre a tràmit una proposta del seu Grup (p. 210).

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i quatre minuts i es reprèn a tres quarts d'una i dos minuts.

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a la resolució motivada de la Mesa (p. 210).

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor : I. Sr. Clotas (S) (p. 210).

Propostes de resolució del G. p. Popular

Torn a favor : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 213).

Propostes de resolució del G. p. de Convergència i Unió

Torn a favor : *I. Sr. Pont (CiU) (p. 215).*

Torn en contra : *I. Sr. Saura (IC) (p. 216).*

Propostes de resolució del G. p. d'Esquerra Republicana

Torn a favor : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 216).*

Intervenien per retirar les propostes de resolució dels grups respectius l'I. Sr. Saura (IC) (p. 217), l'I. Sr. Clotas (S) (p. 217), l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 217), l'I. Sr. Latorre (M) (p. 218) i l'I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 218).

Votació de les Propostes de resolució del G. p. de Convergència i Unió (I. Sres. diputades i I. Srs. diputats de diversos sectors de la Cambra no s'alcen en cap de les tres crides a votació) : *aprovades per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 218).*

Explicació de vot : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 218).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i set minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Es començarà amb la defensa de les propostes de resolució presentades. S'ha establert l'ordre d'intervenció mitjançant un sorteig per a les presentades en la primera mitja hora del termini i, per ordre de presentació en el registre, les presentades després.

D'acord amb el que acabo d'expressar, l'ordre serà el següent : Grup Mixt, Grup d'Iniciativa per Catalunya, Grup parlamentari Socialista, Grup d'Aliança Popular, Grup de Convergència i Unió i Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En relació amb l'admissió a tràmit de les propostes de resolució, d'acord amb l'article 124.1 del Reglament, la Mesa no ha admès a tràmit la primera proposta del Grup Mixt; de la segona e) del Grup d'Iniciativa per Catalunya, només ha admès el primer punt, i n'ha rebutjat la resta; la proposta 8 del Grup Socialista tampoc ha estat admesa. La causa de la no-admissió és perquè la Mesa ha considerat que no eren congruents amb la matèria objecte de debat.

Per a cada proposta hi haurà un torn a favor i, facultativament, un torn en contra de deu minuts de durada cadascun. I, després de defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre, i, acabades les votacions, hi haurà possibilitat d'explicació de vot per cinc minuts.

Té la paraula, pel Grup Mixt, el Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en acabar el debat sobre política general que es va produir en aquesta Cambra ara fa un any, les forces polítiques de l'oposició varen presentar un total de vint-i-dues propostes de resolució per a la seva aprovació. Sembla estrany —semblaria estrany— per a qualsevol observador innocent de la vida parlamentària catalana que, entre les vint-i-dues propostes de resolució, no n'hi hagués ni tan sols una que mereixés la consideració suficient com per ésser aprovada. Ni una sola de les vint-i-dues.

El debat de l'any passat al qual m'he referit es va saldar amb l'aprovació de dues úniques propostes de resolució, que presentà el Grup de Convergència i Unió, detentor de la majoria absoluta d'aquesta Cambra, tant en aquest debat com en l'anterior, propostes que ahir, de manera solemne, ens recordà l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó a l'inici de la seva intervenció.

Ahir el President de la Generalitat ens va amenaçar amb reproduir també enguany la situació, la incomprensible situació de l'any 87. Va dir el President que el seu Grup parlamentari votaria únicament les seves propostes, fossin les que fossin les presentades per la resta dels grups parlamentaris. Vostès, seny-

ories, indubtablement, sabran qualificar adequadament aquesta actitud. Molt m'agradaria que tots els ciutadans de Catalunya també ho poguessin fer. Davant d'aquesta situació, el nostre Grup parlamentari ha contemplat tres possibilitats per cloure aquest debat : primera possibilitat, no presentar cap proposta de resolució. Aquesta opció tindria l'avantatge de significar un notable estalvi de temps per a tots nosaltres, per a vostès i per a nosaltres. També, potser, fóra la fórmula més adient per protestar per l'actitud prepotent i unilateral del Grup de la majoria d'aquest Parlament. Significaria també, però, que hauríem defugit la nostra principal obligació com a grup parlamentari. Així, doncs, hem decidit de rebutjar aquesta alternativa.

Segona possibilitat; una, diguem-ne, dolenteria, una petita dolenteria : presentar per a l'aprovació d'aquesta Cambra una proposta de resolució copiada literalment d'una de les proposades pel Grup de Convergència i Unió l'any passat. Amb aquesta mena de perversitat, de petita perversitat, hauríem assolit, probablement, una fita important en la història dels debats sobre política general en aquesta Cambra : que s'aproves una proposta de resolució feta per un grup de l'oposició. I vull subratllar «probablement», perquè no tenim la certesa que no la rebutgessin vostès, senyores i senyors del Grup de Convergència i Unió, pel sol fet de no ser vostès els signants de la proposta. Deixant de banda aquesta petita digressió humorística, això hauria constituït per a nosaltres una indignitat política. No és aquest l'estil dels centristes.

Tercera possibilitat : les darreres eleccions del 29 de maig, els polítics, tots els polítics varen rebre un important càstig : més del 40% de l'electorat català es va abstenir, es va desentendre de la qüestió. Els electors, una vegada més, tenien raó. I, això, ho dic perquè estic convençut que els ciutadans de Catalunya, cada cop noten més que en aquest Parlament no es debaten els seus veritables problemes. Els diputats del Centre Democràtic i Social, des de la modèstia del nostre Grup parlamentari, volem contribuir a canviar aquesta realitat, i per això hem decidit de formular un seguit d'onze propostes de resolució, derivades totes elles del nostre discurs d'ahir, que feia esment dels temes i els problemes que més preocupen a hores d'ara el poble de Catalunya, i que molt breument intentaré resumir, atès l'espai de temps del qual dispo.

D'aquestes onze propostes, deu han estat acceptades per la Mesa, i una —que feia referència al plebiscit de Xile d'abans d'ahir— ha estat rebutjada. En el debat d'ahir vàrem tenir l'ocasió de fer una molt breu anàlisi de la situació econòmica de què avui gaudeix Catalunya, i vàrem expressar la nostra satisfacció general per alguns dels paràmetres de la nostra situació. Malgrat això, vàrem deixar palesa la nostra profunda preocupació per les encara elevades xifres d'atur que patim a Catalunya, bé que per sota de la mitjana de la resta d'Espanya, però per sobre de les de les altres comunitats autònomes i, en qualsevol cas, molt per sobre de les taxes de desocupació que es donen als països avançats europeus.

Vàrem criticar el tipus de creixement que veiem a Catalunya, el creixement pel creixement, i vàrem manifestar la nostra sorpresa per la manca absoluta de preocupació del Govern de la Generalitat per totes les qüestions relatives al medi ambient; a la sessió d'ahir a la tarda, del Molt Honorable President de la Generalitat ens va relatar, com a ell li agrada fer

sovint, unes quantes històries d'ossos i tortugues, per intentar justificar la preocupació del Consell Executiu pels temes mèdio-ambientals; quan parlem seriosament del medi ambient, és clar, és clar que volem parlar de quelcom més que d'ossos i tortugues! Una bona situació econòmica, encara que previsiblement transitòria, un tipus de creixement econòmic que permet l'increment constant de la marginació i les bosses de pobresa és un model —ho vàrem dir ahir— pervers de creixement.

Més mesures contra l'atur; més mesures contra l'atur juvenil, preferentment; mesures protectores del medi, i mesures contra el continu creixement de la marginació i les bosses de pobresa, voldríem aconseguir mitjançant l'aprovació de les propostes de resolució que hem presentat sobre aquestes importantíssimes qüestions.

Bona part dels grups polítics presents en aquest Parlament vàrem expressar ahir —Consell Executiu inclòs— la nostra preocupació per la situació actual, i, sobretot, per la situació futura del petit i mitjà comerç a Catalunya. Aquesta preocupació serà acuradament examinada en el decurs dels propers debats corresponents a les interpellacions que estan, a hores d'ara, pendents en aquesta Cambra, una de les quals ha estat presentada per nosaltres, els diputats del Centre Democràtic i Social.

Malgrat això, i per tal de ser conseqüents amb el contingut del nostre discurs d'ahir, hem considerat oportú de formular una proposta de resolució sobre aquest tema. Encara que al President no li agradi que li'n fem esment, les evidències no es poden negar. Mentre hi hagi a Catalunya hospitals públics amb llistes d'espera de més de cinquanta-cinc dies de mitjana per assistència —fem amitjanar les diverses especialitats mèdiques—, i quatre-cents quaranta-vuit dies —ja sé que això és una anècdota, però no menys que un drama per als afectats—, i quatre-cents quaranta-vuit dies, ho repeteixo, per a una determinada especialitat, concretament la d'allergologia, a l'Hospital General Álvarez de Castro a Girona —no ho dic jo, ho diu un informe de la Sindicatura de Comptes—, fan que no puguem manifestar, precisament, el nostre entusiasme per la situació en què es troben les prestacions dels serveis públics per al ciutadà.

El President manifestà ahir la seva satisfacció per la contractació per la SEAT de dos-cents joves —suposo que aprenents—, com a expressió, segons ell, de com funciona de bé l'ensenyament a Catalunya. Tots tenim fills i tots sabem quina és la situació del nostre ensenyament. No ha d'estranyar, doncs, que una altra proposta de resolució nostra faci referència a la qüestió dels serveis públics. Sense infraestructures adequades no hi ha creixement ni modernitat possibles. Tenim a Catalunya —tothom ho sap, tothom ho pateix— un greu dèficit d'infraestructura viària, tant en les carreteres de l'Estat com en les de la Generalitat, com en les de les diputacions. Racionalitzar tot aquest embolic i prioritzar les inversions en aquest camp és un dels més greus reptes que tenim: Catalunya decep, és cert, i la situació pot agreujar-se si no s'adopten mesures urgentment. L'aigua de l'Ebre arribarà molt probablement a les comarques tarragonines abans del proper estiu. Això estarà bé si es compleix, però hi ha molts pobles a Catalunya on encara se subministra amb cubells, i també hi ha comarques senceres —el Maresme en pot ser un exemple— en les

quals, a causa de la manca de planificació i a l'especulació, aviat tindran greus problemes d'abastament d'aigua. (*Remor de veus.*) Qualsevol dia d'aquests —m'agradaria equivocar-me— tindrem aiguats a les nostres comarques i la situació ens agafarà —ben segur estic— mà sobre mà.

Una altra proposta nostra per a això fa referència a la millora de les infraestructures del país.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui administrar-se bé el seu temps, senyor Diputat, li queden quaranta segons.

El Sr. LATORRE : Ja acabo, President, quaranta-un segons.

El Govern de la Generalitat aquesta vegada té raó, dèiem ahir quan parlàvem del Canal 33, és clar que era una raó condicionada, però una raó finalment. Però també dèiem ahir que TV3 no és un instrument de pluralitat política —ho dèiem ahir, ho repetim avui—, justament al contrari. TV3 és un instrument al servei del partit que avui governa Catalunya, i això és molt greu quan es produeix en una democràcia. Si s'aproves —cosa que dubto, òbviament— la proposta que hem presentat els diputats del Centre Democràtic i Social instant el Consell Executiu a l'adopció de les mesures que calguin per tal de garantir la pluralitat informativa als mitjans públics a Catalunya, hauríem donat un exemple a la Televisió Espanyola —que bona falta li fa, per cert—, però sobretot un exemple al poble de Catalunya.

Parlar de la drogadependència i del narcotràfic sembla que no agradi gaire, però quan des que ha començat l'any 88 han mort a Catalunya més de cent persones per sobredosi, quan hi ha a Catalunya al voltant de 14.000 heroïnòmans, quan l'addicció a la cocaïna creix molt alarment, quan les cotes d'inseguretat ciutadana són tremendament preocupants, i tothom sap que darrere del més de vuitanta per cent dels robatoris que es produeixen hi ha un problema de droga, els polítics amb un mínim de sensibilitat hem de dir prou i hem d'encapçalar les accions que calguin per a la lluita contra aquesta xacra social. Properament hi haurà dos debats en aquest Parlament sobre dues interpellacions que hi ha presentades al Consell Executiu sobre aquesta qüestió, una d'elles precisament per part nostra. De tota manera, no hem volgut esperar aquest debat i volem instar el Consell Executiu —si la nostra proposta s'aprova, que no s'aprovarà— a canviar les seves prioritats actuals, potenciant la prevenció sobre la rehabilitació i la lluita contra la droga.

Fins ara, quan s'ha parlat dels Jocs Olímpics, el President de la Generalitat sempre ha dit que el problema de Catalunya era el 1993. Pot ser, no ho discuteixo, però abans que el 1993 hi ha el 1992, i el 1992 tindrem els Jocs Olímpics a Barcelona i tindrem el món pendent de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya. El repte, senyores diputades, senyors diputats, és massa important, és massa temptador com per defugir-lo. El repte és un repte de tots, de cadascú dintre de les seves responsabilitats. Tots, doncs, hem de ser-hi.

Finalment —i amb això acabo, President—, el debat d'ahir va ser una constant a les intervencions dels representants de totes les forces polítiques d'aquest Parlament; una demanda de consens i de diàleg. Per aprofundir l'autonomia de Catalunya, per preservar la nostra identitat com a poble hem presentat la darrera proposta de resolució a la recerca d'un clima de col·laboració i diàleg entre totes les forces polítiques del Parlament.

Al principi de la meua intervenció jo expressava la meua

por, la meua seguretat, que cap d'aquestes propostes rebria el recolzament del Grup de la majoria d'aquest Parlament. Això molt probablement serà així, però tinc la confiança de rebre el suport de la resta de les forces polítiques a bona part de les nostres propostes.

Nosaltres, els diputats del Centre Democràtic i Social, votarem afirmativament la major part de les propostes que ens han arribat dels grups de l'oposició, i rebutjarem només aquelles que no són compatibles amb els nostres postulats programàtics. Pel que fa referència a les propostes del grup de la majoria, de Convergència i Unió, rebutjarem aquelles amb les quals estem en desacord per raons programàtiques i ens abstindrem en aquelles amb les quals no estem en desacord.

Moltes gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Diputat. Ara correspon al Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya la defensa de les seves propostes. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'any passat amb motiu del debat sobre l'orientació de política general del Consell Executiu, el senyor Maties Vives, aleshores portaveu del Grup parlamentari del PSUC, digué en aquesta Cambra que el seu Grup, el Grup del PSUC, havia estat temptat de fer una única proposta de resolució que digués el següent, i llegeixo literalment : «A Catalunya, les carreteres i tota la resta és estupend, i el senyor Pujol ja ho deia des de fa vint anys.»

Ahir, després d'escoltar les diverses intervencions del President de la Generalitat, li he remès al meu admirat i estimat amic Maties Vives una petita carta on, entre altres qüestions i reflexions al voltant d'aquest debat, li dic : «A Catalunya, les carreteres i tota la resta continua essent estupend, i el senyor Pujol ja ho deia des de fa vint-i-un anys.» Perquè, efectivament, senyores i senyors diputats, també enguany aquest hagués estat el millor resum del discurs del senyor President, discurs que en un determinat moment ens advertí dels perills de certes polítiques culturals d'aparador, preocupació aquesta que el nostre Grup comparteix profundament. Ara bé, en aquest mateix discurs el senyor President incorria, al nostre parer —potser equivocament, però, cregui'm, sincer—, incorria en oferir-nos una imatge d'una Catalunya d'aparador, fins i tot d'aparador polític, d'aparador guarnit, però al cap i a la fi d'aparador.

De la intervenció d'ahir d'en Rafael Ribó, com de les propostes de resolució que el nostre Grup parlamentari avui presenta, es desprèn, evidentment, que la nostra visió de Catalunya, de la Catalunya real, de la Catalunya actual és diferent —no podia ser d'altra manera— de la proposta del Grup de la majoria, i que aquestes diferències s'incrementen en contrastar les opcions sobre l'estat actual de l'autogovern sobre les propostes de superació i jo diria que s'incrementen especialment en fer balanç de la gestió del Consell Executiu. I nosaltres no diem que Catalunya no funciona; Catalunya funciona, però, senyores i senyors diputats, quan no ha funcionat Catalunya? Catalunya ha funcionat sempre, fins i tot en les èpoques més fosques, perquè el problema de fons d'aquest debat no és si Catalunya funciona —aquest no és, avui, el problema de fons—; el problema de fons és si en l'actual conjuntura política Catalu-

nya podria funcionar millor o pitjor, si podríem avançar més ràpidament i més decididament en assolir cotes més altes d'autogovern. I vostès des de fa bastants anys ens diuen que no es pot fer, que ja fan tot el que poden, i nosaltres els diem que sí que es pot fer, i que, en tot cas, la situació de bloqueig, a què Catalunya està arribant amb aquesta política que vostès fan —que, permetin-me que els digui, «carinyosament», que a vegades és la política de la viu-viu— pot situar Catalunya en una situació difícil.

Nosaltres només presentem tres propostes de resolució que —creiem— responen a tres grans idees. Primera, cal incrementar el poder polític i econòmic de Catalunya —redactat genèric amb el qual estic segur que tothom hi està d'acord, però que després hi ha diferències a l'hora de veure com es concreta. Segon, llegint resolucions d'altres anys —jo que sóc un diputat nou en aquesta Cambra—, un es queda sobtat de veure la quantitat de resolucions que s'han aprovat i que no s'han fet, i, per tant, la segona resolució va en el sentit de dir que cal que el nostre Govern, el Consell Executiu, governi, si més no, governi quelcom més del que està governant, perquè en aquest debat, en el debat de l'any passat i de l'altre hi ha vells temes que després de nou anys continuen estant pendents. Tercera resolució —a totes elles, després m'hi referiré amb propostes concretes— : creiem que a Catalunya cal eixamplar el marc de participació social, especialment pel que fa referència als sindicats; el vell tema del Consell Econòmic i Social, el tema actual de com els agents socials participen en la definició de la política econòmica de Catalunya.

A continuació, i molt ràpidament, els faré esment dels principals subapartats de cada moció. La primera... En la primera diem que Catalunya avui, que l'autogovern avui està bloquejat. No cal que m'hi refereixi : les presons, la xarxa viària, els hospitals, la sanitat, els cinturons, tot, tot està bloquejat; en tot cas, cada mes o cada dos mesos en els mitjans de comunicació llegim que la Comissió de Cooperació ha arribat a acords i al cap d'un mes que no ha arribat a acords. Propostes? Primera : tornar a impulsar, tal com mana l'Estatut, les comissions mixtes de traspàs i valoracions que plantegin ràpidament el traspàs de les competències estatutàries. Segona : l'experiència de vuit anys d'autogovern ens diu que avui a Catalunya hi ha competències importants que —sense reformar l'Estatut— poden ser, a través de l'article 150 de la Constitució, traspassades a Catalunya, i, per tant, plantegem la constitució d'una comissió de tots els grups parlamentaris que en un termini de sis mesos faci aquesta proposta. A mi m'agrada sempre fer la broma que mentre un el diumenge torna de cap de setmana i veu que els cons, on es posen els cons de l'autopista, depenen de Madrid, no podem parlar d'autogovern a Catalunya; jo dic els cons en plan de broma, però vostès saben perfectament que, per exemple, les competències de trànsit no les tenim a Catalunya, però sí que hi són, per exemple, al País Basc. Tercer subapartat en aquesta primera moció : revisar l'actual fórmula de finançament. Quart : impulsar que el Consell Executiu arribi a acords amb el Govern central per assegurar la participació de la Generalitat en els òrgans comunitaris i instar el Consell Executiu que garanteixi el pluralisme de tots els grups parlamentaris en el Patronat Pro Europa.

Segona moció : que governi. Des de l'oposició volem que vostès governin, i governar no vol dir a vegades fer metafísica i

a vegades fer només programes concrets, coses concretes. Governar vol dir planificar aquí a Catalunya, avui, grans temes —no existeixen planificacions—; governar vol dir programar l'execució —el senyor Pujol ens té molt acostumats a sortir en els debats a fer un reguitzell de coses concretes sense analitzar en quin pla estan i quan es farà—, i, en tercer lloc, governar vol dir executar temes com el pla territorial, els habitatges públics, les principals infraestructures, el pla econòmic, el servei català de la salut, l'Institut de Salut Laboral i altres que diem en la nostra moció, són encara avui temes pendants. El tema, per exemple, de la política del Consell Executiu envers l'enfortiment del sector públic català, que després m'hi referiré al final de la meua intervenció, específicament al tema de Maquinista.

Tercera resolució: el Parlament de Catalunya ha de ser capaç de fer que el Consell Executiu prengui mesures necessàries perquè l'elaboració de la política sigui una elaboració en què participin les forces socials, polítiques i econòmiques d'aquest país. I això no és així. Jo crec que una de les fotos que sortirà, dintre de molts anys, en la història política de Catalunya, és aquella foto del José Luis López Bulla amb el senyor Pujol, que s'acomiadaven, i el títol de la foto era «Jordi Pujol dice que no al Consejo Económico Social», aquesta, que jo crec que és una foto històrica, volem que aquesta foto tingui una segona foto: que el Consell Executiu tiri endavant la creació del Consell Econòmic i Social. I crec que, en aquests moments, estem davant d'una necessitat i d'una oportunitat, davant del tema de la concertació social: els sindicats han demanat —les forces socials— al Govern de Catalunya que volen concertar, i el Govern de Catalunya és com si no existís; cal fer un esforç, cal concertar.

I en aquest mateix tema de pluralitat i de participació cal que el Consell Executiu instrumenti les mesures necessàries perquè els mitjans de comunicació institucionals —TV3, Catalunya Ràdio i emissores filials— respectin els compromisos adquirits sobre el dret d'accés i presència dels partits polítics i socials més representatius.

Senyores i senyors diputats, aquest debat parlamentari només té, al meu parer, un profund i complet sentit: si és capaç de generar, de transmetre, més enllà d'aquesta Cambra, un cert impuls, impuls social, impuls cultural i impuls econòmic al país, aquesta és una responsabilitat de tots, però especialment de la majoria d'aquesta Cambra. En aquest sentit, he de dir que el paper que la majoria que avui tenim en aquesta Cambra vol intentar assignar a aquest Parlament, no només dificulta sinó que impedeix, impedeix que el Parlament de Catalunya jugui en molts moments el paper que té assignat.

I, per acabar, vull parlar de la resolució que ha pres la Mesa del Parlament, on no s'ha admès a tràmit la proposta de resolució 2.e), que el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya plantejava i que els llegiré. L'e) diu: «Instar el Consell Executiu a actuar...»

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, no és aquest el moment de recórrer contra un acord de la Mesa. Estem defensant ara les propostes de resolució.

El Sr. SAURA: Senyor President, a part que ja li avanço que li demano una resolució motivada d'aquesta denegació, d'acord amb l'article 26.2 del Reglament —i, per tant, demano que la Mesa, en aquests moments, ens faci per escrit una resolució motivada—, jo entenc, entenc, que la decisió de la Mesa

ha estat una decisió, en el poc temps que porto en aquest Parlament, fins i tot d'escàndol, m'atreveixo a qualificar-la, perquè l'article al qual la Mesa s'acull diu, textualment, que «la Mesa podrà no admetre aquelles resolucions que no siguin congruents». Vull recordar-li al senyor President que el diccionari diu que «congruents» vol dir «que convé, que s'ajusta». I la pregunta és: a qui no convé que es debati, això? Quan, a més, quan, a més, el senyor Rafael Ribó, en el discurs d'ahir, va citar, a la pàgina 71, a la pàgina 72 i a la pàgina 73, va citar no només el problema del sector públic, sinó, a més, en concret, el tema de la Maquinista, i, per tant, quina és la raó, quina és la congruència —i, en tot cas, ...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li repeteixo que no pot vostè polemitzar amb la Mesa. Si vostè demana una resolució motivada, la Mesa es reunirà i li donarà una resolució motivada, però en aquest Ple no pot vostè entrar en polèmica amb la Mesa.

El Sr. SAURA: Bé, en tot cas, insisteixo que li demano la resolució motivada.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn la sessió per deu minuts.

(La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i quatre minuts i es reprèn a tres quarts d'una i dos minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Un senyor Secretari procedirà a donar lectura de la resolució motivada de la Mesa.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «La Mesa, d'acord amb l'article 26.2 del Reglament, considera que la Proposta de Resolució presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya no és congruent amb la matèria objecte del debat, atès que l'única referència que es féu a la dita empresa en el debat tingut ahir fou expressada en condicional i és, literalment, la següent: «Podríem citar la Maquinista, podríem citar Maquinista». El debat es referia a l'empresa pública, en general, i per això s'ha admès una proposta de resolució sobre el tema, i en alguna empresa concreta, en particular, com, per exemple, l'empresa SEAT, a la qual, tant l'Il·lustre senyor Ribó, que intervingué en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, com el Molt Honorable President de la Generalitat s'hi referiren diverses vegades, explícitament, però no a la Maquinista.

»La Mesa, com a criteri general, entén que una simple referència —i més encara, expressada en verb condicional— no pot significar que la situació al·ludida hagi estat objecte de debat.»

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem assistit durant dos dies a un debat, un debat intens, un debat positiu —s'ha remarcat per part de molts oradors—, on el President de la Generalitat, per primera vegada, ha reconegut que es feien coses bé, però es feien coses també malament des del Govern de la Generalitat; ha reconegut que el marc d'actuació que aplica —i que s'ha d'aplicar sobre els problemes de Catalunya— és un marc més ampli, de vegades, que depassa la mateixa Catalunya per anar-se'n a Espanya, a la Comunitat Econòmica Europea, etcètera, i ha reconegut la necessitat explícita d'un diàleg, d'una negociació, d'una cooperació conjunta amb totes les forces parlamentàries. Per tant, des d'aquest punt de vista, és un debat que ha comportat aspectes innovadors i aspectes positius, constructius, malgrat el qual, jo diria que, en certa manera, ha acabat mala-

ment, el debat, o ha acabat allà on vam començar. I explicaré per què.

Davant de la proposta conjunta de tots els Grups de l'oposició sobre la necessitat d'una reflexió en el moment i situació en què es troba Catalunya, des d'una perspectiva d'una excel·lent situació econòmica de superació d'una crisi, des d'una perspectiva d'uns reptes importantíssims de cara a l'any 92 i el fet transcendental que significa que el quadrienni 88-92, de cara a la plena incorporació ja a la Comunitat Econòmica Europea, etcètera, els Grups han fet, coincidentment, una proposta de reflexió conjunta, de cooperació amb el Govern de la Generalitat, de corresponsabilització amb el Govern de la Generalitat, de diàleg, d'acords, de consens, d'entesa, sempre sobre la base del desenvolupament institucional de Catalunya; més enllà, per tant, de les lògiques i legítimes discrepàncies polítiques que existeixen —i és bo que existeixin— en els aspectes sectorials.

Doncs bé. El que ha acabat —jo diria— malament, o tal com vàrem començar és que, malgrat que el President de la Generalitat accepta —i diu que accepta— el diàleg i l'entesa amb els grups, amb una sola frase desvirtua aquesta actitud positiva i constructiva; una frase que —recordo— va dir : «Només votarem les nostres resolucions». I això ho diu abans de conèixer les resolucions que presentaran els altres grups. I ho diu, atenció!, el President de la Generalitat. No ho diu un diputat en una conversa, o un diputat —si es vol— des d'aquesta tribuna; ho diu el President de la Generalitat. Abans de conèixer quines són les posicions dels grups polítics conseqüents a un debat d'orientació política general, anuncia —malgrat que ens ha dit : «el consens, el diàleg, la mà estesa»— que no votarà cap resolució; tan sols les seves. I afegeix, en el curs d'aquest debat, a un portaveu del representant d'un grup parlamentari, que la resolució —en singular o en plural— que presentaran —imaginem que el Grup parlamentari que li dóna suport— en aquest debat és la mateixa que cada any, idèntica, la mateixa, dins d'aquest esperit continuista, etcètera.

Bé, aquest és l'element que desvirtua una mica tot aquest aspecte positiu i innovador, «novedós», d'aquest debat, i és per recordar-li al senyor President de la Generalitat, i recordar-nos-ho tots, que estem en un Parlament, i aquí el que venim a fer és a parlamentar, és a parlar, és a dialogar, és a intentar convèncer-nos.

Per tant, les posicions apriorístiques, premeditades, sobre una actitud, formalment, no tenen gaire cabuda, parlamentàriament o institucionalment, no és el lloc per tenir aquesta actitud —i ho comentarem—, i, al mateix temps, crec que reflecteixen una mica aquesta doble contradicció d'un llenguatge i d'un discurs polític que té enormes limitacions. I és que, davant de l'evidència de tots els elements que han sortit en aquest debat sobre la necessitat d'actuar conjuntament en el desenvolupament d'aquestes possibilitats institucionals de cara a aquest nou marc ampli, el senyor Pujol diu que sí, que ho accepta, en nom del seu Govern, naturalment —aquest no és Govern d'irresponsables, és un Govern responsable, i que saben que, a través de la unitat i la força conjunta de la corresponsabilització dels grups parlamentaris, es té molta més força per encarar aquests reptes de caràcter econòmic, de caràcter infraestructural, de caràcter de projecció exterior, de relació amb la Comunitat Econòmica Europea, de relació —ineludible—

amb l'Administració de l'Estat, d'utilització d'aquesta relació amb el protagonisme que significarà una presidència espanyola en la Comunitat Econòmica Europea, a partir de l'1 de gener, etcètera.

Per tant, tot això, el Govern de la Generalitat ja ho veu que és positiu, i obre una mà, però ens diu : «Només votarem el que sigui nostre; ens volem quedar sols» —i aquí està la contradicció d'aquest llenguatge. Per què? Perquè, és clar, malgrat que vegin que és bona aquesta coincidència i corresponsabilització d'esforços, els interessa més a vostès aparèixer com que ho fan sols dins d'aquella dialèctica de discussió sobre la confusió de Generalitat amb partit, amb una sola persona representant de la Generalitat, etcètera.

És a dir, si fins ara ens ha anat perfectament fent-ho sols, per què hem d'acceptar la proposta de col·laboració i participació directa dels altres grups, si a nosaltres ens va bé sols —i, probablement, és veritat—, i al país li va bé, naturalment. Però el que estem dient és que al país li aniria molt millor d'acceptar-se, clarament, aquesta proposta de corresponsabilització i de coparticipació.

Per tant, des del punt de vista polític, del substrat mínim comú denominador del discurs de tots els grups parlamentaris de l'oposició, d'oferir, per al desenvolupament institucional de Catalunya, aquesta corresponsabilització, la resposta del President de la Generalitat és afirmativa per un costat, però per l'altre costat, en dir-nos que només votaran les seves propostes de resolució, és no acceptar aquest debat i mantenir-se en la posició de, tots sols, anar tirant endavant el carro de la representativitat única de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres creiem que això, si és una tàctica, és una tàctica errònia.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, perdoni, senyor Clotas. Aquesta Presidència, com la fina sensibilitat de les seves senyories haurà pogut copsar, és molt tolerant; però, em permeto recordar que estem en el tràmit de defensa de propostes de resolució. No es tracta d'obrir de nou el debat, que va quedar tancat ahir.

Ho dic perquè en la introducció, jo comprenc que es pugui fer una introducció a les propostes de resolució que es defensen, però és que vostè porta set minuts i vint segons amb aquesta introducció, i no comprenc com podrà defensar totes les presentades.

El Sr. CLOTAS : En tot cas, senyor President, passo, immediatament, a presentar les resolucions. Jo creia, efectivament, tal com vostè ens ha dit, que la introducció emmarca el caràcter de les propostes de resolució que es volen presentar; faig cas a l'observació que vostè ens ha dit, i passo immediatament a dir que les propostes que nosaltres presentem, de resolució, com a conseqüència d'aquest debat, són propostes d'acord amb la intervenció del nostre Grup, senyor Raimon Obiols, de caràcter estrictament constructiu, lluny d'anhels de caràcter partidista o de protagonisme partidista, sinó constructiu.

Per això mateix —i d'aquí el preàmbul que jo feia en primer lloc— la primera resolució té relació amb el Parlament de Catalunya. Perquè amb aquesta actitud de «no votarem res més que les nostres altres resolucions», es deixa un pobre paper al Parlament de Catalunya, que és un fòrum de debat i de convenciment entre els uns i els altres.

Presentem una proposta de resolució, per tant, de restituir

el paper protagonista al Parlament de Catalunya des de la responsabilitat de l'acció del Govern de la Generalitat. L'acció de Govern de la Generalitat, que jo recordaré a la Cambra que fa que des de l'inici d'aquesta legislatura no hagi entrat cap projecte de llei en aquesta Cambra, i que, del discurs del senyor President ahir, traguéssim que, per als propers —imagino que un any, que és el que dura el curs parlamentari— tan sols se'ns proposen dos projectes de llei: el de municipis turístics i el de disciplina de mercat i defensa del consumidor.

Naturalment, com que el Grup de Convergència i Unió s'oposa, sistemàticament, que en aquesta Cambra es facin debats sobre el control i l'impuls de l'Executiu, vol dir, en principi, que aquesta Cambra està condemnada a la paràlisi més absoluta, si els Grups de l'oposició no presentem iniciativa legislativa, que és el que farem —ho hem fet ja—, sens dubte.

Per tant, la primera resolució és de restituir, des de la responsabilitat de l'Executiu, el paper que li correspon al Parlament com a Cambra representativa del poble de Catalunya, i no solament des de la tasca legislativa, sinó des de la tasca de control i d'impuls de l'Executiu.

La segona resolució —ho han dit també altres grups— és el reconeixement de la pluralitat de la nostra Cambra i de Catalunya, en la participació d'un organisme, com és el Patronat Català Pro Europa, on la proposta ahir del senyor President és una proposta inexistent. Senyor President, existeix una comissió de seguiment de la comunitat econòmica europea al Parlament que pot, quan vulgui, reclamar la presència del Patronat Català Pro Europa per informar sobre les seves activitats.

El que estem demanant no era això, que ja és potestat parlamentària; el que estem demanant és que el Parlament intervingui, amb totes les forces parlamentàries, d'una manera activa, participativa, directa, no equitativa, plural, dins del Patronat Pro Europa.

La tercera proposta de resolució demana la necessitat d'arribar a acords bàsics sobre l'enorme confusió administrativa avui plantejada a Catalunya, tant —i ho va dir el President del nostre Grup, senyor Obiols—, tant des del punt de vista de les administracions existents i la confusa interrelació entre aquestes administracions existents com la confusió —i aquesta és la més greu— que arriba al ciutadà que, davant de vuit o nou ens administratius diferents, no sap, de veritat, qui és qui el governa o qui és qui té la responsabilitat directa sobre cadascun dels problemes que l'afecten diàriament.

Per tant, proposem —ho va dir el senyor Obiols ahir— la constitució d'una taula de forces parlamentàries per treballar sense propòsits apriorístics de posició —per tant, sense comissió conjunta 108— sobre la gran proposta-oferta de racionalització administrativa a Catalunya, a través de totes les propostes que puguin sortir i a través de tot l'estudi que es pugui fer sobre aquesta proposta. Per tant, la responsabilitat col·lectiva de racionalització administrativa a Catalunya i la seva interrelació.

La quarta proposta és en matèria d'inversions, inversions en general. Parlarem de la necessitat d'adoptar un pla d'inversions fix que definitivament parli, negre sobre blanc, de la posada en marxa de l'eix transversal de Catalunya, compromís adquirit pel Molt Honorable President de la Generalitat l'any 80, l'any 80, i que encara continua sense iniciar-se. En tot cas, de tota aquella inversió per a infraestructura, al voltant de l'esdeveni-

ment olímpic. Vull recordar a la Cambra que, del total d'inversió olímpica, dos terços corresponen a l'Ajuntament de Barcelona i al COOB i un terç correspon a l'Administració de l'Estat i a la Generalitat, del qual terç dos terços corresponen a l'Administració de l'Estat; és a dir, a la Generalitat li correspon un terç d'un terç, un terç d'un terç de tot el finançament. Aquest és un esforç que necessita compromís clar i definitiu i amb definició de dur-lo a terme, de la mateixa manera que es necessita definició sobre la infraestructura al voltant d'aquest esdeveniment: Segon Cinturó, retard en metres, metro de Montjuïc, inversions culturals que deriven del pacte cultural signat no aplicat —per voluntat majoritària, naturalment, del partit que dóna suport al Govern i del mateix Govern—, inversions culturals que tenen relació amb l'esdeveniment olímpic, etcètera.

La següent proposta de resolució és la que ahir en boca de diferents portaveus va sortir: l'enorme preocupació sobre la degradació i agressió que s'està fent amb el nostre patrimoni natural i medi ambiental. Es va parlar de problemes de contaminació, problemes d'aigua, problemes a l'atmosfera. Naturalment, estem en un moment de creixement econòmic excepcional, que provoca que cada ajuntament es replantegi els seus propis plans urbanístics, i aquí és on es cometen agressions, sempre —o la major part— per interessos de signe especulatiu, econòmics, agressions al medi natural. I, això, tan sols s'ha d'aplicar la llei, que preveu els mecanismes de control, d'investigació i de sanció, tan sols cal aplicar la llei —que és el que demanem en aquesta resolució— perquè es posi fre a aquesta situació. I estem parlant del litoral —que ahir va sortir en diverses intervencions—, de tot el litoral, i estem parlant també de preocupació específica per les zones ja protegides, com són aiguamolls, com són delta de l'Ebre, delta del Llobregat, etcètera.

La sisena resolució és una que, en paraules del company del meu Grup Lluís Armet, cada any s'ha convertit en un clàssic: és la necessitat d'una actitud activa per part del Govern de provocar els mecanismes que arribin a assolir una concertació social entre les associacions empresarials i les forces sindicals, amb participació de l'Administració. Això, en ocasions, és difícil —ho tenim tots comprovat—, però el que és inacceptable és que això no s'intenti d'una manera belligerant, activa, cada dia, que no s'intenti. Sense arribar a la plena institucionalització —no sobre el paper, no sobre mullat, sinó activa— del que són les centrals sindicals, les associacions empresarials, jugant l'Administració d'agent provocador d'aquests contactes, d'aquests acords, si cal, no es pot bastir una societat moderna, una societat productiva moderna. Les centrals sindicals tenen un paper importantíssim a jugar en la nostra Administració, no tan sols en el Consell de Treball —que s'ha de reactivar, el Consell de Treball—, sinó en altres organismes que depenen de la mateixa Llei i que encara no estan constituïts, o des d'una vocació activa per part del Govern de la Generalitat, que fa que els últims anys les comptadíssimes vegades que ha rebut les centrals sindicals hagi estat sempre per iniciativa d'aquestes, mai per iniciativa del Govern, i sempre hagi estat amb una posició passiva i sense cap projecte constructiu i de tirar endavant una vertadera estructuració en aquest sentit. Per tant, demanem els esforços sobre una concertació social i que aquestes centrals sindicals puguin també participar, informar de les seves preocupacions de cara a l'elaboració del projecte de pres-

supostos d'enguany.

I la setena resolució —havent-nos quedat suspesa la vuitena per no-admissió per part de la Mesa— va encaminada a una proposta també de modernització de tot l'aparell del sistema educatiu a Catalunya. Cal l'elaboració del mapa escolar a Catalunya; cal l'elaboració d'un mapa universitari; cal un pla de formació ocupacional... Avui les administracions de formació ocupacional són obsoletes; es produeix un decalatge absolut entre les necessitats que provoca el mercat i les matèries en les quals s'està formant des de formació ocupacional, de tal manera que o bé es produeix un reciclatge d'aquest decalatge o ens trobem que el mercat reclama una professionalització de treball que a formació professional a Catalunya no s'està donant, i, a l'inrevés, s'està donant una capacitació professional que al mercat avui gairebé és obsoleta : s'han d'adequar les necessitats de mercat amb el sistema de formació professional.

Senyores i senyors diputats, senyor President, agraint-li la seva benevolència del temps, que ja he considerat clarament, demanaré el seu vot a aquestes propostes —el seu vot als grups de l'oposició, naturalment; el grup majoritari, ja ens va informar ahir el President de la Generalitat que no en votarien ni una—, el vot afirmatiu a aquestes proposicions, que tenen un únic objectiu : amb discurs de sinceritat —no d'insinceritat—, buscar, cercar l'acord en aquest desenvolupament institucional, a bastir estructuralment Catalunya. És el propòsit que ens guia a tots, sens dubte; el que jo diria és que les resolucions o les propostes de resolució que presentem són majoritàriament coincidents de tots els grups de l'oposició, sense ànim de polèmica, sinó amb un ànim constructiu, positiu, d'entesa, de diàleg i de corresponsabilització, cosa que vostès sembla que admeten, però a vegades ens diuen que no.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. Com que no hi ha cap torn en contra del bloc, té la paraula, pel Grup parlamentari d'Aliança Popular, el Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, com a diputat disciplinat, i d'acord amb les instruccions del President de la Cambra, dividirem aquesta exposició en : introducció, presentació i defensa.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, no han estat instruccions, eh? Ha estat un recordatori del que diu el Reglament.

Gràcies.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Començarem, doncs, per la introducció.

El nostre Grup presenta quatre propostes de resolució, que és un nombre raonable, modest. Haig de dir que potser, que aquest nombre sigui modest, està relacionat amb el fet que l'anunci per part de la majoria que només votarà les seves resolucions no constitueix un element encoratjador de l'entusiasme resolutiu proponent dels grups minoritaris. En qualsevol cas, el President del nostre Grup, l'Illustre Diputat senyor Fernández Díaz, ja va exposar a bastament els criteris generals que, d'acord amb el nostre punt de vista, havien de presidir l'acció de govern de la Generalitat, i va detallar qüestions específiques que, d'acord amb el nostre criteri, mereixien l'atenció preferent d'aquesta Cambra. Per tant, jo, ja, el que faig és passar —d'acord amb el que ha dit abans el President i amb el Reglament del Parlament— a la segona part, que és la presentació d'aquestes quatre propostes de resolució.

La primera fa referència al sector del petit i mitjà comerç. La importància d'aquest sector és ben coneguda —durant la campanya electoral tots els grups en van parlar. És un sector amb problemes de proliferació, manca d'especialització, amb estructures obsoletes; és un sector que és important per a la cohesió social de Catalunya; és un sector tradicional al nostre país... Tot això fa que una proposta de resolució encaminada a ajudar que aquest sector s'adapti a la nova situació creiem que és raonable i que pot ser assumit per molts grups de la Cambra.

En segon lloc, hem presentat una proposta de resolució sobre els esportistes d'élite, un programa de formació dels esportistes catalans d'élite envers fer un bon paper en els Jocs Olímpics. Jo no diré això que els Jocs Olímpics són un repte, perquè el President de la Generalitat ahir ens advertia contra la insinceritat; jo estic d'acord amb la política de ser sincers, però una altra cosa, un altre defecte de la política és el tòpic. Llavors, dir que les coses són un repte ja és una paraula que comença a ser massa utilitzada. És evident que els Jocs Olímpics són una font enorme d'illusió, de projecció per a Catalunya, i jo diria una cosa més : són un element, una possible font de donar a Catalunya una cosa que li manca a vegades, que és el que jo denominaria una certa dimensió èpica. I, això, els Jocs contribuirien a millorar la nostra situació en aquest sentit. Si, a més, poguéssim aconseguir unes quantes medalles, això seria la cirera que coronaria el pastís.

La nostra tercera proposta de resolució fa referència a les universitats catalanes, i, en concret, a posar a punt un programa de recerca, d'ajut especial a adquisició d'equipaments de recerca. El professor Laporte, el Conseller Laporte, sap molt bé que aquests 25.000 milions —benvinguts hagin estat, benvinguts!— no han estat suficients perquè s'han gastat en gran part en infraestructures que feien molta falta, en dèficits per cobrir —la nostra universitat no en tenia, de dèficit, les altres dues sí; el professor Laporte va ser rector, i ho sap molt bé això—, i, evidentment, pel que és específicament equipament de recerca ha quedat ja molt poca cosa. Com que els investigadors catalans —i els espanyols, en general— estem acostumats a treure pa de les pedres, un programa d'aquest tipus, encara que fos modest, seria una injecció de xoc, que tindria efectes espectaculars. Jo, en aquest sentit, li recordo que tenim presentada una interpellació, que, en el seu moment, pot ser objecte d'acord amb el Govern, així ens agradaria.

I, per últim, la quarta proposta de resolució fa referència al sector turístic. És ben conegut que aquest sector passa per una situació potser no difícil, però delicada : l'any passat es van crear 15.000 noves places hoteleres, més 45.000 noves places no hoteleres; els propers dos anys s'anuncia que aquesta proliferació continuarà —120.000 noves places entre hoteleres i no hoteleres—; hi ha problemes d'estancament de la demanda; el turisme britànic se'n va cap a altres indrets; es parla que hi ha necessitat de crear zones saturades... No oblidem que aquest sector representa 900.000 milions de pessetes en l'economia del país : això és més que tot el pressupost de la Generalitat. Hi ha un decret i una ordre de l'any passat que modifiquen molt les condicions en què aquest sector s'ha de moure i, per tot això, sembla que una proposta de resolució en aquest sentit també pot ser ben acollida per tota la Cambra.

Acabada, doncs, la part expositiva o de presentació d'aquestes propostes de resolució, passo a la tercera part, que en

diria de defensa. Faré una defensa global de les quatre. En aquesta Cambra hi ha un diputat que és ben conegut per la seva actitud afectuosa, «carinyosa», comprensiva, receptiva, fins i tot —jo diria— paternal, amb els grups de la minoria, amb els grups minoritaris : em refereixo a l'Il·lustre senyor Diputat Subirà, Antoni Subirà, Portaveu de la majoria (*remor de veus*). Aleshores, jo —que he pogut apreciar aquestes qualitats que l'adornen a la Junta de Portaveus—, doncs, li vull dedicar, amb tota cordialitat, els últims minuts de la meua intervenció.

La defensa que faré de les quatre proposicions, la faré amb una línia argumental que, si bé políticament i parlamentàriament endevino heterodoxa, espero que sigui sentimentalment eficaç. (*Remor de veus*.) La coalició de nacionalistes moderats i demòcrata-cristians moderats que ens governa té la majoria absoluta en aquest Parlament, però no té la majoria absoluta a Madrid.

El Partit Socialista *moderadament* Obrer (*rialles*) té la majoria absoluta a Madrid —per això ens governa—, a Madrid, però no té la majoria absoluta aquí. El Grup parlamentari —petit en mida, però cixerit i simpàtic (*rialles*)— que patrolla les que podríem qualificar «regions hipobàriques» (*rialles*) de la Cambra és un Grup que s'ha assecat la boca de dir que les majories absolutes són una cosa intrínsecament perversa. I tots sabem —ells no ho diuen, eh?, però tots ho sabem— que, bé, ells, del que tenen vocació de veritat és de partit frontissa; per tant, el fet de no tenir majoria absoluta ni aquí ni a Madrid, és obvi que, a aquest partit, no solament no li representa una font de sofriment, sinó que, tot al contrari, li representa una font continua —jo diria incontenible— de plaer. De plaer espiritual, s'entén. (*Fortes rialles*.)

Després, tenim a la Cambra el Grup de l'Esquerra Republicana de Catalunya. El Grup de l'Esquerra Republicana de Catalunya, bé, no té la majoria —no té la majoria a Madrid, absoluta (*fortes rialles*)—, ni tampoc té la majoria absoluta a Catalunya. Quant a la majoria absoluta a Madrid, Esquerra Republicana no la té, però és que tampoc la voldria, perquè... (*Rialles*.) Vostès estaran d'acord amb mi que tenir la majoria absoluta a l'estranger, doncs, és clar... Això, no solament fóra un luxe inútil, sinó que jo quasi gosaria dir que seria una mostra d'excèntric esnobisme. El Grup d'Esquerra Republicana tampoc té la majoria a Catalunya, però, si m'ho permet, aquest Grup, és que tampoc la pot tenir aquí. I els explicaré per què; en aquest Parlament hi ha il·lustres cultivadors de la ciència política que diran si el que dic és veritat o és mentida, però hi ha una llei empírica —que no per empírica deixa de complir-se— en política que diu que els extremismes triomfen en la mesura que deixen de ser-ho, que deixen de ser extremismes. Aleshores, és clar, amb un grup com Esquerra Republicana, que si una cosa el caracteritza és el seu valent i insubornable radicalisme, tenir la majoria absoluta representaria, d'acord amb aquesta llei, perdre les seves essències, i en un grup d'aquestes característiques això és impensable. Per tant, no poden tenir la majoria absoluta. (*Rialles i remor de veus*.)

Què ens queda? Bé, ens queda Iniciativa per Catalunya; Iniciativa per Catalunya i les seves societats participades... (*Fortes rialles*.) Iniciativa per Catalunya, doncs, no té la majoria absoluta a Catalunya, tampoc la té a Madrid. En el cas d'Iniciativa per Catalunya, jo diria que la majoria absoluta no la té, però és que, en aquests moments..., home, jo tampoc crec que li convingui,

perquè..., perquè, és clar, no ens enganyem : per a la seva tranquil·litat, no per a la nostra, eh?, per a la nostra, no. (*Rialles*.) La nostra, no, perquè, escoltin, jo, tota la confiança, i, a més, si la tinguessin, perquè les urnes els la donessin, nosaltres, els primers a felicitar-los i desitjar-los èxits... Però, és clar, pensem, pensem : un partit que coneix —que coneix, cosa que no ens passa als altres; no ens passa, als altres— el sentit inexorable en el qual es mou la història. (*Rialles*.) I, a més, amb la majoria absoluta..., home!, canviar el sentit inexorable de la història és difícil, però amb la majoria absoluta, escoltin, això seria extraordinàriament complicat. A part d'això, no hi ha cap precedent..., en fi, vostès ja m'entenen. (*Remor de veus*.) Aleshores, és clar, vull dir, per a la seva tranquil·litat —i hi ha molts signes que això pot canviar en termini breu... Per exemple, hi ha el tema, que vostès coneixen bé, que ja és un tòpic, de la *perestroika*..., hi ha rumors que el Partit Comunista Italià està pensant seriosament a canviar el seu nom en Partit Socialdemòcrata... Aleshores, bé, quan tot això es vagi consolidant és evident que Iniciativa per Catalunya, si l'electorat li dóna confiança, podrà tenir la majoria absoluta amb tota tranquil·litat; la seva, no la nostra, hi insisteixo, que la nostra la té totalment. De tota manera, hi ha un altre signe que demostra això que els deia, que és que, ahir, el Grup d'Iniciativa va fer una crida al pragmatisme. Va dir que el món de les idees..., fins i tot hi va haver una certa crítica a l'erudició. Va dir que el que feia falta, és anar al fet, al fet concret, l'abocador, el camí rural, el conveni col·lectiu de la SEAT..., i això és veritat, però, és clar, no oblidem que aquesta crida al pragmatisme, al fet concret, doncs, indica que hi ha certes zones potser inhòspites i glacials de les idees que el que estan demanant és la recerca de zones més temperades.

Tot això, doncs, fa que —i crec que la cosa és clara— en aquest Parlament hi hagi grups que tenen la majoria absoluta aquí o a Madrid, grups que ni la volen ni se la poden permetre, i només hi ha un grup, senyores i senyors diputats, que, tot i desitjar ardentment la majoria absoluta aquí i a Madrid, no la té ni a Madrid ni aquí. (*Fortes rialles*.) I aquest grup, senyores i senyors diputats, és el Grup d'Aliança Popular. Aleshores, això ens fa —jo crec que d'una manera claríssima— ser el que el President de la Generalitat, en el seu discurs d'abans-d'ahir, qualificava com «sectors més desfavorits». (*Rialles*.) En aquest cas, «grup més desfavorit». Aleshores, jo pregaria a la majoria que tingués en compte aquestes directrius contingudes en el discurs presidencial, perquè, senyor Subirà, vostè estarà d'acord amb mi que, malgrat que en la seva coalició hi ha una democràcia interna impecable, ignorar les directrius del President de la Generalitat, jo no li aconsellaria. (*Rialles*.) Per tant, en aquest sentit, jo prego a tots els grups, però molt especialment al Grup de la majoria —atesa la nostra condició de grup més desfavorit, que ens podria portar fins i tot a la frustració, a la marginació i al «passotisme»—, el vot favorable per a aquestes quatre propostes de resolució que, hi insisteixo, em semblen perfectament assumibles.

Senyores i senyors diputats, senyor President, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Queda clar que no hi ha cap torn en contra... (*Rialles*.)

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha presentat set propostes de resolució congruents amb el debat que hem tingut aquests dos últims dies. Les propostes de resolució presentades, i que els senyors diputats ja poden conèixer són les següents : la primera fa referència a prosseguir les negociacions encaminades a instaurar a Catalunya el model policial que va exposar l'aleshores Conseller de Governació el mes d'abril del 1985, el senyor Macià Alavedra. Aquesta policia —i els ho resumeixo molt breument— que vol el nostre Grup per a Catalunya és una policia de base municipal en tots aquells municipis on puguin sostenir-la; pot ser també de base supramunicipal quan els municipis estiguin d'acord a unir-se entre ells, o pot, en els municipis més petits, ésser assumida, aquesta tasca de policia, per la policia autonòmica que, a la vegada, té les funcions de preparar la policia local, té les funcions de coordinar-la, com també té la de custodiar i tenir control de tots els edificis de la Generalitat. En aquest model queda per a la policia estatal la vigilància de ports, d'aeroports, les duanes, tot allò que afecta les relacions de Catalunya amb la resta de l'Estat.

La segona proposta de resolució que ha presentat el nostre Grup fa referència a constatar que, des de l'any 1980, les actuacions del Govern de la Generalitat han representat una millora substancial en la protecció del medi, i l'insta a aprofundir en les accions encaminades al progressiu assoliment d'aquest objectiu. És evident que en els temes de medi hi ha moltes més coses a fer que les que ha fet el Govern de la Generalitat, però se n'han fet moltes, i creiem que hem de continuar per aquest camí. Sembla que va ser oportú l'anunci que va fer el President de la Generalitat que seria creada una direcció general que afectés el medi.

La tercera proposta de resolució fa referència a la situació, molt difícil, de l'Administració de Justícia en el nostre país, i a d'altres serveis públics com poden ser correus i telèfons. En aquest cas, com saben les senyores i els senyors diputats, no és competència majoritàriament del nostre Govern, aquest tema, i, per tant, cal endegar accions i negociacions en relació amb el Govern de l'Estat. Hi ha unes deficiències, i tots plegats, el Grup de Convergència i Unió, i, segurament, el Grup que té la majoria a Madrid ens haurà d'ajudar per poder resoldre aquests problemes que pateix el nostre país.

La quarta resolució fa referència a ratificar la voluntat de donar tot el suport possible a la ciutat de Barcelona amb motiu de l'organització dels Jocs Olímpics de l'any 1992. És cert que ja s'ha fet altres vegades, però em sembla que el tema és prou important per tornar-hi a insistir. També en aquesta mateixa resolució el nostre Grup els proposa d'instar totes les institucions i sectors socials catalans a col·laborar en aquesta tasca.

La cinquena proposta que presenta el nostre Grup fa referència a manifestar l'acord d'aquesta Cambra amb les línies d'acció del Govern de la Generalitat tendents a progressar en el reequilibri territorial de Catalunya. S'ha posat de manifest aquests dies de debat que és una preocupació de les senyores i els senyors diputats i dels grups el tema del reequilibri de Catalunya. Aquest és un objectiu importantíssim del Govern actual. Aleshores, també es va explicitar que, des de l'any 1980, el Govern havia començat a treballar en aquest tema, i és cert. L'any 80, a conseqüència d'una resolució d'un debat general com aquest que tenim, es va acordar d'endegar el Pla Territorial General

de Catalunya. Aleshores, això és de l'any 80. El 81 el Govern presenta un treball molt ben fet, que es deia *Criteris i directrius per a l'ordenació territorial de Catalunya*, es té un debat en Comissió, i s'acorda que el que cal fer és la llei de política territorial. Això es fa l'any 83, i pràcticament per unanimitat d'aquesta Cambra s'aprova la Llei de Política Territorial. A continuació vénen les eleccions de l'any 84, però, seguidament, el Consell Executiu fa un decret el febrer del 85 posant en marxa l'elaboració del Pla Territorial de Catalunya. El març del 87 fa un altre decret de pròrroga, i el senyor President de la Generalitat va anunciar que aquest Pla Territorial General de Catalunya estava pràcticament elaborat, que s'estava procedint a contrastar les diferents actuacions dels diferents departaments dintre del Govern i que, preveient una tramitació llarga, interna, en el Govern, de consulta pública després, i després de tramitació parlamentària, aquest tema estava avançant en els seus terminis. Em consta que és una preocupació primera del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, poder dotar Catalunya d'aquest instrument imprescindible per aconseguir el reequilibri tan desitjat del nostre país i la millora de la qualitat de vida de tots els seus habitants.

La proposta sisena fa referència a instar el Govern de la Generalitat a aprofundir la tasca de modernització de Catalunya de cara al repte de l'any 1993. Aquí faig atenció que hi ha un error mecanogràfic en la nostra proposta, i que ha de dir «de cara al repte de l'any 1993». És evident que això s'ha de fer millorant les infraestructures; ho va dir el President de la Generalitat, s'ha de fer millorant la formació de tota la seva gent, i també s'ha de fer en un altre tema que va ser tractat en el debat, però que no l'hem volgut escriure en la resolució, que és el d'assegurar que tots els catalans puguin tenir cobertes les seves necessitats bàsiques. Això empalma amb el tema de les bosses de la pobresa. Nosaltres no ho hem volgut escriure en la resolució, perquè, com saben les senyores i els senyors diputats, el nostre Grup ha parlat, amb tots els altres grups de la Cambra buscant una proposta conjunta dels grups de poder tornar a crear en aquest Parlament aquella comissió tècnica que ha de fer possible d'avançar en aquest tema tan difícil de resolució, com és el de les bosses de pobresa.

Finalment la darrera, la més important —al nostre criteri— de les resolucions que presentem, fa referència a prosseguir en la tasca de projecció exterior de Catalunya, en la línia de la universalització del nostre país, reforçant els signes d'identitat de la nostra personalitat col·lectiva, especialment llengua i cultura, això a fi d'avançar en el necessari procés de nacionalització de Catalunya. Aquesta, per a nosaltres, encara que porti el número 7, és potser la més important : tant la gent de Convergència Democràtica com la gent d'Unió Democràtica, el que volem és poder assegurar que el procés de nacionalització de la nostra pàtria, de Catalunya, pugui avançar fermament amb l'esforç i la col·laboració de tots els grups d'aquesta Cambra.

El nostre Grup ha presentat aquestes set resolucions; evidentment, n'hauria pogut presentar més —hi ha molts més temes interessants i importants—, però el nostre Grup ha cregut que set era un nombre ja suficient, i em sembla que cap grup, pràcticament, ho ha superat. Llavors, és evident que nosaltres hauríem pogut presentar resolucions, per exemple, tal com ha fet el Grup Mixt sobre el tema de la desocupació i el foment de l'activitat juvenil —i tant, que ho hauríem pogut

fer, i al nostre grup el preocupa profundament i l'anterior Conseller de Treball, el senyor Oriol Badia, saben com hi havia treballat —, però hauríem pogut fer també altres resolucions, com, per exemple, amb la reconversió i formació del petit i del mitjà comerç, evidentment que ho hauríem pogut fer, com també n'hauríem pogut fer, com ha fet el Grup del PSU, en relació amb aquesta de demanar que s'elabori el Pla territorial de Catalunya —perdó, el Grup d'Iniciativa, m'excuso. El Grup d'Iniciativa... (*Rialles.*) Això de les empreses participades? Jo ja no ho sé, sap? (*Rialles.*) ... El Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ha demanat que s'elabori aquest Pla General Territorial de Catalunya. Sé que coincidim en la importància..., passa que, en aquest cas, no la podem subscriure literalment, perquè llavors, per al nostre criteri s'hi està treballant i s'ha fet molt.

També de les del grup que ha presentat el Grup Socialista, nosaltres hauríem pogut parlar del Patronat Català Pro Europa, el President ja va fer unes opcions. En el tema dels acords bàsic sobre la divisió territorial, nosaltres ho hem demostrat, al Grup Socialista, durant dos anys, en tot aquest tema de ponència conjunta i de treball (*rialles*), ens hi hem esforçat moltíssim, i a les senyores i senyors diputats i als ponents els consta (*remor de veus*), i hem fet un gran esforç i el continuarem fent i el continuarem fent, malgrat la poca acollida que en aquell moment va tenir. La nostra voluntat és de buscar aquests grans acords en punts concrets, i tornarem a fer-ho; malgrat l'experiència, tornarem a fer-ho, senyores i senyors diputats.

També hauríem pogut presentar resolucions, com és en el tema que ha fet el Grup Popular, sobre l'adquisició d'equipaments per a la recerca a les universitats. Vull dir-li —i em sembla que el Grup Popular ho sap perfectament— que el Pla Quadriennal dels 25.000 milions de pessetes no és un pla finalista, amb unes atribucions concretes, sinó que pot ser discutit per cada universitat a què vol destinar aquests diners, i que, segur, que compartirà amb nosaltres la importància del tema de la recerca.

Aquestes són les set propostes que el nostre Grup ha presentat aquí, i voldria repetir, per acabar, que el nostre Grup està molt d'acord, en el fons diria que amb totes les propostes que poden haver presentat els altres grups, i en la forma també amb moltes de les que han presentat els grups; ara, entenem que set resolucions és un nombre suficient, i, per això, la nostra votació, com les senyores i senyors diputats ja saben, serà de votar a favor només de les propostes que ha presentat el nostre Grup.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ferran Pont. Ara clourem aquest torn... (*Ll. Sr. Saura demana per parlar.*) Torn en contra?

El Sr. SAURA (*de l'escó estant*) : Torn en contra per quatre raons i un annex. Les quatre raons són : primera, perquè no estem d'acord que les propostes de resolució que se'ns proposin signifiquin, en molts casos, suport de línies d'acció de govern que, al nostre parer, no solament no ha millorat sinó que s'ha empitjorat. Els temes del medi ambient i del reequilibri territorial són clars.

Segona raó. Hi ha excessives declaracions de principis després de vuit anys.

Tercera raó, no hi ha una sola línia de govern clara en aquestes propostes de resolució.

Quarta raó, la que per al senyor Ferran Pont era la més important, l'última, la projecció exterior. Tenim pendent acabar de parlar dels viatges, que és una part —no l'única, però que és una part— de la projecció exterior.

Per la resta, dir que els felicito, abans es deia que el senyor Ribó va parlar de la Maquinista en condicional; el senyor Subirà no va parlar ni d'un sol tema d'aquests, però ha tingut la sort de poder presentar les resolucions. Esperem que, altres vegades, la sort es reparteixi.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Carod-Rovira, pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria començar remarcant les dificultats a intervenir en aquesta Cambra, després de les paraules de l'Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, i, en aquest sentit, el nostre Grup vol fer constar que, cas que en un futur immediat, mitjà o llunyà, el Grup Popular no aconsegueixi la majoria absoluta o bé, d'altra banda, no aconsegueixi representació parlamentària en aquesta Cambra, que el Parlament arbitri els camins legals pertinents per no prescindir de la seva presència. (*Rialles.*)

A un altre nivell, una de les diferències entre el seu Grup i el nostre —sempre en un to de cordialitat i afecte— és que, mentre el seu Grup no ha tingut ni té la majoria absoluta ni aquí ni allà, a nosaltres, si més no, ens queda el consol moral de no voler-la tenir allà, però d'haver-la tingut aquí. I això dit, anem —com deien ells—, directament, per feina.

Els tres blocs, els tres blocs a partir dels quals nosaltres hem presentat resolucions són, en primer lloc, el que fa referència a la consolidació de l'autogovern i desplegament de l'autonomia. Aquesta primera resolució incorpora diversos paràgrafs, els quals, en el seu enunciat, fan referència, en primer lloc, a un tema que és també clàssic —des del nostre punt de vista i des del punt de vista de l'activitat parlamentària del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya—, com és la preparació dels estudis legals i els tràmits necessaris que condueixin al procés de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

A un altre nivell, el tema pendent encara del Projecte de Llei que converteixi Catalunya en província única i que impulsi la descentralització territorial de la Generalitat i també, en el bloc d'aquesta primera resolució, la que fa referència a l'activació de les comissions mixtes paritàries Estat-Generalitat, tant de transferència de serveis com de valoració de serveis.

La segona de les resolucions que presenta el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana s'inscriu en el context de l'acció político-cultural i fa referència, en els seus diversos enunciats, en primer lloc, a no persistir en la promulgació de mesures que desvirtuin o comprometin la continuïtat de les polítiques de reciclatge lingüístic i cultural dels ensenyants de Catalunya; a resoldre, sense significar això oposició a la creació d'una quarta universitat, en primer lloc, els problemes de les tres universitats ja existents i a les seves delegacions o extensions territorials, i a no comprometre, per raons tècniques o polítiques, la continuïtat de la recepció del senyal de TV3 al País Valencià.

La tercera de les nostres resolucions fa referència a la modernització del país en les diverses polítiques sectorials. En primer lloc, es tracta d'afrontar el tema de l'oferta de serveis públics

bàsics; també de dissenyar —com ja avançàvem ahir— una política financera que tingui, com a finalitat prioritària, aconseguir que l'estalvi dels catalans pugui quedar-se a Catalunya; a redefinir la política de turisme dins d'una oferta global d'oci, desenvolupant les possibilitats de les zones turístiques d'interior i estacionàriament, també a l'hivern; a adoptar un criteri de protecció de la natura i el medi ambient, particularment en el tema concret dels abocadors de tota mena que, amb caràcter il·legal, existeixen a Catalunya; a preveure l'organització d'un servei d'assistència domiciliària a desvalguts, a concretar el suport institucional a l'obtenció d'un comitè olímpic català, i a presentar davant d'aquesta Cambra la informació, el balanç dels objectius, dels resultats obtinguts i les expectatives previstes en els viatges efectuats a l'exterior per la Presidència de la Generalitat o altres membres del Consell Executiu.

El context en el qual presentem les nostres resolucions és per a nosaltres tant de desconcert com de decepció. I ho diem des de la sinceritat del nostre discurs polític, i és des de l'interès i la voluntat nostres de contribuir a l'acció política i de govern a Catalunya que hem presentat les nostres resolucions, però es fa difícil, per més bona voluntat òptica que hom hi posi, de veure, en les paraules de la majoria, el nus ben trenat d'un autèntic projecte nacional, el programa concret per a l'assumpció gradual del poder polític que ara ens manca, el disseny del camí a recórrer fins a disposar d'uns recursos econòmics i financers que ens corresponen i que, en cas de tenir-los, podrien millorar sensiblement les condicions de vida dels homes i les dones d'aquest país, en comptes de recórrer —com ara— a sistemes indirectes de recaptació de fons. I, això no obstant, aquest missatge ha anat quallant de manera que tothom entengui que els problemes immediats, qui té la responsabilitat de resoldre'ls, són els ajuntaments, i per a les grans qüestions ja hi ha l'Administració de l'Estat, que és qui té, en definitiva, els diners i la policia. Uns diners i una policia que nosaltres no tenim perquè, entre altres coses, no hi ha a la majoria la voluntat política d'aconseguir-los ni, segurament, el coratge de plantejar-ne la necessitat.

Hi ha els ajuntaments, hi ha l'Estat amb les responsabilitats i els problemes i, a més, la Generalitat de Catalunya per anar fent coses, a tort i a dret, moltes coses, i de vegades algunes, més a tort que no pas a dret. És doncs, aquest, un giny fantàstic, un giny que permet que, amb això, no s'arregla tot plegat amb bones intencions, a desgrat de les paraules del portaveu de la majoria, que ens parlava ahir, a hora foscant, d'elements engrescadors, de fermesa i de no-claudicació. No sols el nostre concepte de gresca no és ben bé el mateix que el de la majoria, sinó que tampoc no és, sobretot, el concepte de fermesa o el de claudicació.

Presentem aquestes resolucions després de constatar que el President contestava ahir preguntes que ningú no havia formulat i deixava sense resposta interrogants clars i nets que sí que li havien estat plantejats. Tot i així, en el millor dels casos, no va impedir que una certa sensació s'apoderés de la Cambra, la sensació que, fes el que fes l'oposició, digués el que digués l'oposició, presentés el que presentés l'oposició, tot era ja dat i, sobretot, beneït.

Més enllà, doncs, de l'exercici del plany o de la condemna al silenci, quin és el paper democràtic, el marge de maniobra que la majoria reserva als grups d'oposició? Les resolucions que

avui presentem tots els grups estan ja sentenciades: abans de ser formulades, abans de conèixer quines són les resolucions de l'oposició, ja se'ns avançava ahir que no tindran el suport de la majoria. Aquella part del poble de Catalunya que és representada aquí pels diputats a l'oposició es troba, d'entrada, per principi, per definició, les portes tancades, el pas barrat a la més mínima possibilitat que una proposta seva arribi a ser presa en consideració.

Per això no votarem les resolucions de la majoria i també, entre altres coses, per una certa confiança, més aviat minsa, que arribin en alguns casos a aplicar-se. Malgrat tot, no en tenim prou amb l'immens reconfort moral que ens anunciava el senyor Ferran Pont sabent que, moltes de les nostres propostes tenien —això, sí— un interès.

Aquest menysteniment cap al potencial democràtic representatiu i polític de la meitat d'aquesta Cambra és preocupant, perquè, en aquest context, amb quins mots al diccionari haurem de qualificar paraules com «diàleg», «cooperació» o «mà estesa», que van ser pronunciades ahir en aquesta Cambra? Amb quina força moral podrem reclamar diàleg a Madrid si, abans, aquest diàleg, aquesta cooperació, aquesta mà estesa no s'ha allargat al conjunt de forces presents en aquest Parlament, i que representen, el conjunt de totes elles, i no pas una o dues de soles, la voluntat sobirana del poble de Catalunya? Aquí va confonent-se, perillosament, la majoria absoluta amb la veritat absoluta, i hi ha qui té l'una, però no és segur que posseeix l'altra. Perquè una democràcia on no tothom és pres amb la consideració que li atorga un mandat popular, no pot ser, de cap manera, la veritat absoluta.

Permetin-me, per acabar, amb tota la cordialitat possible, i utilitzant la vella tàctica, el conegut estratagema de la majoria, consistent a reduir l'adversari alterant-li el seu cognom, afirmar que el Parlament que nosaltres volem, el Parlament que vol el Grup d'Esquerra Republicana, és un Parlament *sobirà*, però amb «o», i allà, en un Parlament sobirà amb «o», ens agradaria també de poder comptar amb l'enorme aportació democràtica del senyor Antoni Subirà.

Mentrestant, ara que fa set-cents cinquanta anys de la conquesta de València, voldria emprar un refrany del sud del nostre país, un refrany que resumeix ben encertadament la mateixa obra i el mateix discurs governamental, el mateix de sempre, en aquesta Cambra; és un refrany del Camp del Túria i de la Costera, on hi ha una gran afecció a les bandes de música: «Mestre, i ara què toquem? Lo mateix, fill meu, lo mateix, però més carregaet de bombo.» (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod. Acabades les defenses de les propostes, es procedeix a les votacions.

El Sr. SAURA (*de l'escó estant*): Senyor President, el nostre Grup anuncia la retirada de totes les seves propostes de resolució.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades. (*Pausa.*) Es votaran pel mateix ordre en què han estat... (*Ll. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*) Sí?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): El Grup Socialista també comunica a la Mesa la retirada de totes les propostes de resolució presentades. (*Ll. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA (*de l'escó estant*): El Grup d'Esquerra Republicana també comunica la retirada de les seves

propostes de resolució. (*L'l. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.*)

El Sr. LATORRE (*de l'escó estant*) : El Grup Mixt també vol retirar les seves propostes de resolució. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Es procedirà... (*L'l. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.*) El senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, el Grup d'Aliança Popular retira totes les seves propostes de resolució. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Es procedeix a la votació de les propostes presentades pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. Es votaran en bloc, a excepció que algun dels grups solliciti votació separada. (*Pausa.*)

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb les propostes del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que es posin drets.

Els diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin drets.

(*I. Sres. diputades i I. Srs. diputats de diversos sectors de la Cambra no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*)

Les propostes han estat aprovades per 67 vots a favor i 4 abstencions.

Acabades les votacions, s'obre el torn d'explicació de vot. Si algú desitja fer ús d'aquest dret... El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, com a diputat relativament nou en aquesta Cambra he assistit en aquests moments a una situació trista; haig de dir que em sento decebut. Nosaltres hem preparat unes propostes de resolució, els altres grups han preparat les seves propostes de resolució —la majoria també—; aquest matí hem estat intercanviant informació amb tots els grups, hem parlat amb tots, hem negociat, discutit, canviat impressions : «Us votarem sí a això o ens abstindrem en allò...» Tota aquesta feina no ha servit absolutament per a res.

Nosaltres hem retirat les nostres propostes —ho haig de dir sincerament— a contracor; hem dubtat, fins i tot, hem dubtat si fer-ho o no. Però realment hi ha moments que, per damunt d'altres consideracions, hi ha d'haver allò que es podria dir una

certa solidaritat entre l'oposició. Aquesta solidaritat no és d'aplicació general —això és obvi—, només es pot aplicar —altra cosa no tindria cap sentit— en situacions molt, molt concretes, i vostès han fet que avui es creés una d'aquestes situacions. I això ens sap molt, molt de greu.

El discurs del President de la Generalitat d'abans-d'ahir era un discurs que a nosaltres ens va semblar molt interessant, que contenia elements que donaven lloc a reflexions de gran abast; nosaltres vam intentar també fer algunes aportacions en aquest sentit. I tot aquest clima s'ha trencat. Aquí som molt pocs, som pocs : s'ha dit moltes vegades allò d'«el país petit»...; evidentment un país no és petit per la seva grandària geogràfica, sinó per la seva grandària espiritual, i avui, aquesta grandària, espiritualment, ha disminuït un pèl, amb aquesta sessió. A mi, això, ja dic, com a diputat nou, em sap greu; tinc una sensació de tristesa. Jo comprenc, senyor President de la Generalitat, jo comprenc que vostè tingui, en certs moments, recels —jo ho comprenc—; ara, és clar, aquests recels, senyor President, no tenen per què ser genèrics, és a dir, que entre desconfiar de tothom i confiar en tothom hi ha uns punts mitjans d'equilibri, i avui, bé, podria haver estat una d'aquestes ocasions en què les votacions d'aquestes propostes de resolució del debat de política general haguessin estat un reflex fidel de la situació.

Per tant, el resultat d'aquesta sessió, amb la retirada de totes les propostes de l'oposició, no correspon a la realitat política de Catalunya, és trista —nosaltres l'hem feta a contracor—, i permeti'm, com a diputat nou, que li faci un prec —diuen que els nous sempre tenen algun petit privilegi i jo li faig un prec— : jo li prego, en la mesura que això sigui possible —i, és clar, ningú pot endevinar el futur, però en la mesura que això sigui possible—, jo li prego —molt, molt sincerament, des del respecte— que vostè en el futur faci que aquesta situació no es torni a donar.

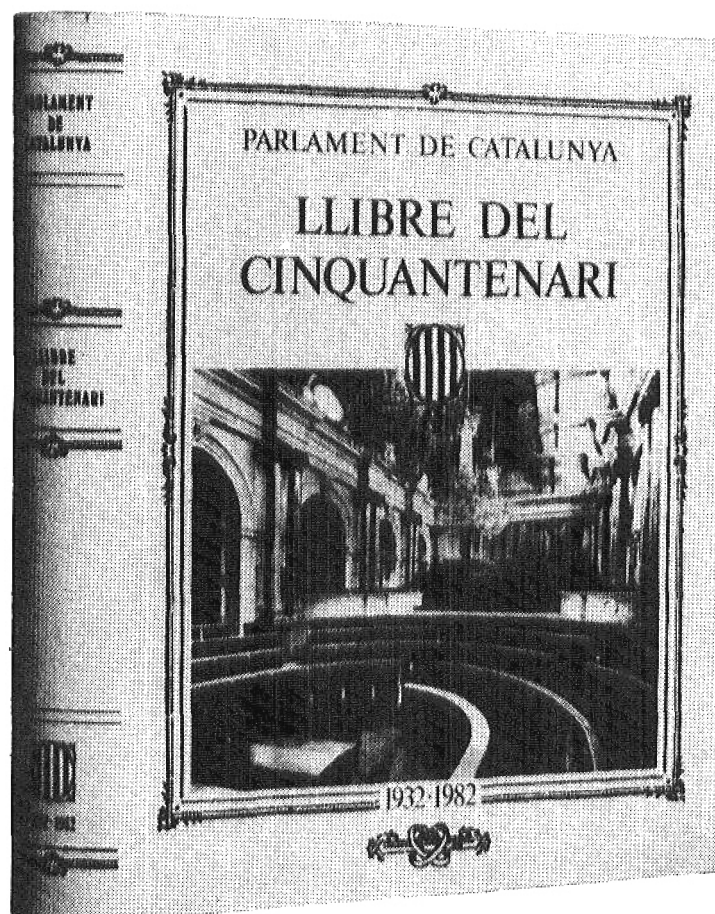
Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de dues del migdia i set minuts.*)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció s'acaba, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona